

Text: Lukáš 8,22-25

Datum: 24. prosince 2015

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice

Příběh o Utišení bouře je zvláštní. Má náboj, je strhující, dotýká se svých posluchačů, až to bolí. Vše se odehrává na lodi. Ta je zřejmým symbolem církve jako společenství těch, kdo chtějí být s Kristem. Tehdy učedníci, pak apoštolé a nyní my. Je to na nás, naší blízkosti či vzdálenosti, kde chceme být. Loď se houpe na vodě a přeneseně také na moři. Tím mořem je tento svět. Pěkně to houpe, je to nebezpečné, a proto si ne jeden pasažér přeje, aby byl na břehu. Někdy se některá vlna přelije i dovnitř a možná do lodi i teče. Důležitou otázkou pak je, co vlastně na lodi chybí... Proč se tam cítíme nejistí? To je to na břehu o tolik lepší? Co je břeh a existuje vůbec? Proč máme strach?

Všimněme si jedné věci. Příběh vypráví jakoby jednoznačně, že učedníci se začnou bát ve chvíli, když Ježíš usne, když spí. Napadlo mě, co když to je trochu celé jinak. Spal Ježíš skutečně? A i kdyby spal, stačí pouhý spánek k tomu, aby se všechno změnilo? Nemáme před sebou příběh, že moře bylo utiшено jinak? A co to bylo za moře? Možná nešlo o vody pod lodí, o ten často, nespravedlivě a trapně očerňovaný špatný svět kolem nás, ale o něco hluboce alarmujícího *v nás*. Problém nakonec nemá jakýsi svět, aly my... Moře si v klidu dál šplouchá, ale na lodi je podezřelý neklid. Jak je to s námi, našimi pocity, radostí, strachy, co očekáváme od tohoto času, k čemu je Advent, k čemu Vánoce?

Bible, základ křesťanské evropské civilizace, na kterou se teď téměř každý odkazuje, je zdrojem ponaučení. Ani ne tak o tom, jak to bylo 'tehdy', ale daleko spíše, co se může stát s každým také a zejména *dnes*. Jedním z nejznámějších biblických příběhů je ten náš o utišení bouře... Je to vyprávění na první pohled *obecné*, na druhý pak úžasně *nadčasové*, a tím *adresné, aktuální*. A to je i jeho cíl. V příběhu jde o současný svět, o nás, o naše blízké. Houpe to všude a je jen dobře, když si to dokážeme připustit a nebudeme se uklidňovat tím, že to tehdy 'Pán Ježíš moc pěkně udělal', že moře srovnal do latě a ty takzvaně 'své' zachránil. Utíkat od Božího slova, které mluví právě teď a k nám, to by byla věčná škoda... K takovéto naivní víře, která žije jen z minulosti je dobré říct nahlas své 'ne'. Navíc Kristus nemá jen ty své, ale nabízí se jako pomoc každému.

Lukáš nás svým evangeliem zve k otevřenému myšlení nad dobou, které jsme součástí. Při tomto přemýšlení to pěkně fouká a velmi houpe. Ne druhými, ale námi, ať už jde o kohokoli. Zároveň je dobré slyšet, že nejistota může být překonána, když v sobě s Boží pomocí člověk odkryje to lepší, silnější, zdravější, hlubší a setřese ze sebe to horší, slabší, chorobné a povrchní. To první je těžší to druhé jde samo.

Snad nejdůležitější větou, která v evangeliu zaznívá - a ta je nakonec také klíčem k porozumění - je věta: *Kde je vaše víra?* Právě tato věta, tato otázka vypovídá o tom podstatném: Nejde o Ježíše, o jeho skutečný nebo domnělý spánek, ale o to, jak je to s vírou; učedníků, církve, tohoto světa, nás, našich blízkých... Čemu věříme, jaké jsou naše hodnoty? Kde je naše víra? Je bdělá, živě prožívaná nebo si trochu pospala a pak my zjišťujeme, že jsme spali a zaspali. To je pak i důvod, že rejdujeme s lodí tak, abychom z nepohody vyvázli. Nežrídka a nešťastně si bereme rukojmí vlastní slabosti. Za to, co se nám děje, že nezvládáme, že nám teče do bot, že jsme v tom či onom po kotníky, pás, krk nebo až po uši můžou ti druzí: média, stát, strany, církev, církve, politici... Teď nás například strašně ohrožují uprchlíci, které nikdo z nás vlastně ani neviděl, jen jako dobrý Čech a tedy odborník na všechno ví, že jsou to zlí lidé, co nás chtějí zničit... Dělat si rukojmí z druhých kvůli své slabosti není dobré a Kristus nabízí nápravu svým příkladem... Ale zase, je to těžké a skrývá se v tom už vyřčená otázka: *Kde je vaše víra.. vaše odvaha, vaše ochota vidět svět v jeho hloubce?*

Milí přátelé, co je to za loď, na které plujeme? Určitě je prostorná, je v ní místo pro každého. Ta loď je stejně tak velká jako tento svět ve své pestrosti. Věřím, že moře tohoto světa nebrzdí různé lodi s různými vlajkami, ale že ve skutečnosti existuje jen *jedna* loď jednoho lidství založeného v Bohu. Pěkný obraz, že to tak je, nám nabízí Starý zákon a opět velmi známé vyprávění o Noemově arše. Tato loď má podle biblické zprávy spoustu komůrek, aby mohla přepravovat různé druhy různých živočichů. Noe přežije se svoji rodinou a bohatým základem pro nový živočišný svět po potopě díky Boží milosti. Hospodin je s ním, drží ho nad vodou, brání ho před všemi bouřemi, které archu ohrožují. S příchodem nové naděje, kterou o Adventu a Vánocích slavíme, je to celé jinak. Kristova loď je také nesena nadějí pro celé osazenstvo, všichni jsou na lodi pospolu. *Nebo by měli být.* Nejsme odděleni komůrkami a kójemi. V Kristu jsme jedno. Nikdo nemá být do sebe uzavřený a od světa izolovaný zvláštní exotický poddruh nebo spíš 'naddruh' homo sapiens, který je jiný než ti druzí. Pokud to tak je, pak je to špatně. Loď, které říkáme

svět a křesťané církve, není a ani nesmí být rozparcelována na komůrky. Že to tak bylo a tu a tam je, je neštěstí a nedobrá vizitka. Obraz starého rozparcelovaného světa je dobré si pro výstrahu pověsit na zeď a připomínat si jej. Představujme si raději náš svět jako velký prostor, kdy Ten, kdo nás na cestu víry a za sebou pozval, všechny příčky, přepážky, ploty, zatarasy a zdi jednou provždy zbořil...

Je dobré, že smíme společně plout pod laskavým, ale i pevným vedením Krista, jehož svátky v tento čas slavíme. Že se nás znovu zeptá, a že se nás vlastně i stále znovu ptá, *kde je vaše víra*, s tím musíme počítat. Tak už to je a je to jen dobře. Ať má naše víra pevný základ, který odolá všemu nepříznivému. **Amen.**